

Яко немашъ доказателство на работахъ си всака душа е излишна.

СЕЛАЧАНИНЪ ПѢТНИКЪ.

Нѣкотъръ селачанинъ, чудѣлъ че пѧтнадцатѣкъ, и пары спечелватъ повече отъ дружи-тѣ и Ѹмъ придобыватъ, наѹмилъ си и той да пѧтнадцати. Опредѣлилъ сѧ женѣ-тѣ и дѣца-та си и трагніжалъ. Взрѣблъ цѣлъ денъ и надъ вечеръ дошелъ до єдинѣ твърдѣ малкѣ рѣкичка, на мѣсто да і-ж мине, той сѧ въспрѣлъ, чакалъ предъ ноци-тѣ на утренній денъ да сѧ утече; Но като видѣлъ че теченіе-то непрестанно, вратилъ сѧ въ кашж-тѣ си. Жената мѣ го пытала, ڇачто толку скоро на ڇадъ? а той и приказалъ пречкожтѣ на рѣки-тѣ. Че какъ това, рекла она, єдикой и єдикой, като казала по име нѣколко человѣцы отъ селото, какъ і-ж минуватъ всѣкой день? Не ڇна-ж, отговорилъ селачанинъ-тѣ, какъ